

Четвертий кут (1932)
Антонич Богдан-Ігор Васильович

(Віра, надія, любов. — Ч. 2)

О, вічно тужать людські душі,
час принесе поразку.
Хай нам шепоче янгол в уші
нову шовкову казку.

Прилине срібний янгол уночі,
примара невидима,
аж батьківщину осяйну сплячи
побачиш над очима.

Пізнати знов єдине і важне,
почути знов забуте,
та осягнути недосяжне,
здобути нездобуте.

Де від землі до вічності є скрут,
скажи мені, мій доме!
В трикутнику знайти четвертий кут —
Велике Невідоме.

29 березня 1932 р.

Джерело: Жулинський М. Г. Із забуття - в безсмертя. — К.: Дніпро, 1990.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/chetvertyi_kut